

Cerkveni

7. števil.

Julij.

GLASBENIK.

Letnik II.

1879.

Organ Cecilijinega društva v Ljubljani.

„Cerkveni glasbenik“ izhaja po enkrat na mesec in velja za celo leto z muzikalno prilogo vred 2 gold., za ude Cecilijinega društva 1 gold. 50 kr.

Vredništvo in opravištvost sta v Alojznici.

Vabilo.

Cecilijino društvo bode imelo v četrtek dne 7. avgusta t. l.

o b ō n i z b o r

z naslednjimi točkami:

1. Ob osmih zjutraj slovesna sv. maša v stolnici:

Missa »Cunibert«, za 4 glase in orglje, zložil P. Rampis. (Oglasnik »Cerkv. glasb.« I. števil. 12.)

Graduale »Instus ut palma florebit«, za 4 glase, zložil G. Wesselak. Offertorium »Veritas mea«, za 5 glasov, zložil dr. Fr. Witt.

Introitus »Os justi« in Communio »Beatus servus« koralno z orgljami po Hanischu. (Oglasnik »Cerkv. glasb.« I. št. 28.)

2. Ob desetih društveno zborovanje v škofiji, ki bode obsegalo:

a) Nagovor predsednikov, b) poročilo tajnikovo, c) poročilo glasbenega vodije, d) poročilo blagajnikovo, e) razne nasvete in govore.

3. Ob štirih popoldne obiskanje sv. rešnjega Telesa med petjem v stolnici. Pelo se bode:

1) Božična »Oj dete nam je rojeno«, staroslovenska, za 4 glase in orglje. (Priloga »Cerkv. glasb.« I. št. 22.)

2) K. Greith. »Detetu Jezusu«, za sopran in alt z orgljami. (Priloga »Cerkv. glasb.« I. št. 21.)

3) Dr. J. B. Benz. »Hodie nobis coelorum rex«, za 4 glase in orglje. (Oglasnik »Cerkv. glasb.« I. str. 20.)

4) P. Angelik Hribar. »O grešnik«. Postna, za 4 glase. (Oglasnik »Cerkv. glasb.« II. str. 32.)

5) P. Hug. Sattner. »Križev pot«, za 4 glase. (Oglasnik »Cerkv. glasb.« II. str. 16.)

6) Ant. Foerster. »Velikonočna«, za 4 glase. (Oglas. »C. gl.« I. str. 20.)

7) Cl. Casciolini. (18. stol.) »Panis angelicus«, 3 gl. možki zbor. (Priloga »Cerkv. glasb.« II. št. 16.)

8) Dr. Fr. Witt. »Ave Maria«, za 4 glase. (Priloga »C. gl.« I. št. 17.)

9) Casp. Ett. »Laudate Dominum«, 8 gl. dvojni zbor.

10) Ant. Foerster. »Te Deum laudamus«, za 4 glase. (Pril. »Cerkv. glasb.« I. št. 19.)

4. Ob petih teoretično-praktičen poduk o koralnem petji v Alojznici.

Zvečer skupna zabava.

K zborovanju uljudno vabi vse društvenike, k drugim slovesnostim pa sploh vse prijatelje glasbe

V Ljubljani, dné 1. julija 1879.

Odbor.

Opazka. Izbrale so se letos prav lahke skladbe in zaznamovale, kje da se nahajajo, in sicer zató, da jih gg. pevci zunaj Ljubljane lahko pregledajo, se jih naučé, in se potem 7. avgusta petja udeležijo. Glavna poskušnja bode 6. avgusta popoldne v Alojznici.

Razprava liturgičnega vprašanja gledé blagoslova sè sv. rešnjim. Telesom.

(Dalje.)

I. Antifona. — Počešenje.

„Tantum ergo sacramentum:“ Toliko skrivnost, tako vzvišeno in veličastno, da jo celo angeljski um ne doseže; „veneremur cernui:“ hočemo v prah ponižani počastiti. Tu so spolnjene vse predpodobne starega zakona; Izraelci so imeli le znamenje nazočnosti Božje, tukaj pa je Bog sam resnično in bistveno pričujoč. Naj je bila skrinja zaveze v svetišči judovskega tempelja še tako častitljiva in sveta..., pred svetostjo novega zakona se morajo umakniti vse judovske svetinje, vsa njih služba Božja z darovi in drugimi ceremonijami: „antiquum documentum novo cedat ritui.“ Ako je pa Bog že tamkaj zahteval toliko spoštovanje, tirjal natančno spolnovanje določenih obredov. Koliko notranjega priserčnega češenja, koliko zunanje spoštljivosti in obredne natančnosti smo mu dolžni skazovati še-le tukaj!! — Da bi mu pač tega nikoli ne odrekli! Da bi nikdar ne zgrešili ali celo pozabili v revnih podobah skritega večnega Boga! Naj bi vsaj s pomočjo žive vere to občudovaje gledali, česar naši preslabi počutki doseči ne morejo: „praestet fides supplementum sensuum defectui!“ O da bi se pred tabernakelnom in zlasti pred izpostavljenim sv. rešnjim Telesom vselej znašli z živo vero, da je usmiljeni Jezus tu pod neživo podobo kruha resnično pričujoč, gotovo bi se vsigdar obnašali tako, kakor se spodobi pred obličjem našega Boga in Zveličarja; ne bilo bi se treba pritoževati zavoljo „Genitori genitoque sit laus, jubilatio, salus, honor virtus quoque, sit et benedictio: Očetu, kakor Sinu naj se skazuje in prepeva vsa hvala, čast in slava“. Saj je večni Oče dal svojega edinorojenega Sina nam v zveličanje. Pa tudi iz obeh izhajajočemu sv. Duhu — „Procedenti ab utroque — compar sit laudatio“ — bodi enaka čast in hvala. Kajti včlovečenje Boga Sina, kakor spremenjenje kruha in vina v telo in kri Jezusa Kristusa, je delo sv. Duha. — Še na drugo versko resnico nas opozoruje ta hvalilna pesem. Oče, Sin in sv. Duh, dasiravno tri

različne božje osebe, so vendar skupaj eno samo, narazločljivo bitje božje. Kjer je toraj Bog Sin, tam je z njim tudi vse to božje bitje, tam je tedaj tudi Bog Oče in ravno tako tudi sv. Duh. Tako je v nekakem pomenu z Božjim Sinom prišla vsa presveta Trojica k nam na svet, ki prebiva še zdaj med nami v presvetem Zakramentu. Kako se nam s tem verskim živim prepričanjem širi duhoven pogled ter množi spoštovanje do skrivnosti ljubezni!! Vsa ona presveta Trojica, ktorej tam v nebesih angelji in svetniki neprenehoma svoj „Sanctus — sveto“ prepevajo, katero le gledati že vse nebeščane z neznano radostjo in sladkostjo ter z nepopisljivo blaženostjo navdaja, ravno ta presveta Trojica se tudi nam tukaj v najsvetejšem Zakramentu v počeševanje izpostavlja; tu ima svoj tron, tu sprejema ne le našo molitev ampak tudi čestitanje angeljskih trum. In v sredi teh čistih in svetih nebeških duhov, ki Najsvetejšega, Trojedinega brez prenehanja obdajajo, mu strežejo in služijo in ga v ponižnosti molijo, v sredi te nebeške družbe najdemo se tudi mi ter združujemo svoje slabe molitve, svoje petje z njihovimi molitvami in serafinskimi petjem! O človek! kako ti je mogoče merzlemu in neobčutljivemu ostati vpričo tako prečudnega veličanstva trojedinega Boga, med tem, ko se mu nebeški duhovi trepetaje vklanajo, ga občudovaje častijo in hvalijo za ljubezen, ki jo nam skazovati blagovoli! Kako bi bil v stanu tukaj se s ptujimi mislimi pečati ali celo nespodobno se obnašati, ko bi imel le še količkaj žive vere?! Cela nebesa so okrog tebe! Godi se vpričo tebe, kar sv. Janez v svojem skrivnem razodenju popisuje: „Et omnes Angeli stabant in circuitu throni, et seniorum, et quatuor animalium; et ceciderunt in conspectu throni in facies suas, et adoraverunt Deum, dicentes: Amen. Benedictio et claritas, et sapientia et gratiarum actio, honor et virtus, et fortitudo Deo nostro in saecula saeculorum. Amen. (In vsi angelji so stali okrog sedeža in starašin in čveterih žival; in so padli pred sedežem na svoja obličja, in so molili Boga, rekoč: Amen! Hvala in slava, in modrost in krepost in moč bodi našemu Bogu od vekomaj na vekomaj. Amen.)*) To, kristijan, naj bodo tudi tvoje misli in čutila vpričo trojedinega Boga v presvetem Zakramentu in vsaj zdaj v trenutkih svetega blagoslova spusti spred oči pozemeljske stvari, posvetne homatije in ropotije!! — Med tem ko se drugi odstavek himne „Genitori“ peje, opravi se incenzacija — trikratno kadenje. Kar se z besedami izgovarja v pesmi, pokaže naj se v djanju počešenje Boga Jezusa s kadiplom po zgledu treh modrih iz Jutra, vpoznanje presvetega Trojstva božjega s trojnim kadenjem. A kadilo je podoba molitve. Skerbimo toraj da se z dišečim kadiplom tudi naše molitve kot prijetna dišava k Bogu povzdiguje! (Dalje prihodnjič.)

Kak vpliv ima cerkvena glasba — dobra in slaba — na verno ljudstvo?

(Se nadaljuje in konča še le v prihodnji številki.)

Dobra cerkvena glasba vpliva dobro, slaba pa slabo na verno ljudstvo — to so nam dovolj jasno kazali navedeni izgledi. Posvetna glasba v cerkvi

*) C. 7. v. 11, 12,

verno občinstvo demoralizuje, jemlje mu pravo pobožnost, potrebno zbranost in razumnost za najsvetejše skrivnosti, ki se pred njim godé, ter je mnogo kriva onega nevredega obnašanja v cerkvi, ki ga je dandanes lahko opazovati, ne le po mestih, ampak tudi sem ter tje po kmetih. Sveta, resna cerkvena glasba pa, kakor jo sv. cerkev zahteva pri službi božji, verno ljudstvo spodbuja in povzdiguje, blaži in podučuje ter tako k lepemu vedenju v cerkvi mnogo pripomore. Brez resne, dostojne glasbe si čednega, resnega obnašanja v cerkvi še misliti ni. Že to bi nas moralo vnemati za spodobno, resno in sveto glasbo cerkveno, vnemati zlasti one, kateri imajo za vredno službo božjo skerbeti, in to so duhovni pastirji sploh, v prvi versti pa cerkveni predstojniki. Dostojna cerkvena glasba je imeniten del „curae animarum“, — to nam vsaka dobra pastoralna knjiga pové. Toda cerkvena glasba je bila, kakor drugod, tako tudi pri nas močno s pravega pota zašla, postala je bila večidel vsa poveršna, trivijalna in posvetna, ter tako cerkve in službe božje nevrede. Treba je bilo torej propadli cerkveni glasbi tudi pri nas zopet kvišku pomagati. Ustanovila se je v ta namen po izgledu drugotnih enakih društev družba sv. Cecilije, ki si je na svoj prapor zapisala za geslo: „preustroj ter povzdiga propadle cerkvene glasbe v duhu cerkvenem na podlagi cerkvenih določb in pravil.“ Človek bi bil mislil, da se bode naše sicer tako izverstno in za vse dobro uneto duhovenstvo, ki se je bilo pri dekanijskih konferencah samo za tako reformo izreklo, pa tudi naše katoliško razumništvo sploh te lepe misli cecilijanske kar z obema rokama oklenilo: in to timbolj, ker so se prevzvišeni knez-vladika sami temu lepemu in prepotrebneemu podjetju na čelo postaviti blagovolili. Toda dvoletna skušnja nas uči, da temu ni povsem tako. Ideja cecilijanska, ki se je prvotno na Nemškem rodila, in se zdaj ne le ondi, marveč tudi že po našem cesarstvu (n. pr. na Českem, Tirolskem, Predarlškem, gornje in spodnje Avstrijskem i. dr.) tako lepo razširja in realizuje, pri nas le počasi prodira, le kesno in po malem si tal priboréva. Za to prelepo idejo, katero so ranjki Pij IX. (blagega spomina) s tolikim veseljem pozdravili, da so cecilijansko gibanje na Nemškem s posebnim pismom (bulo) poterdili in pohvalili ter prvega nositelja njenega Fr. Witta s častnim naslovom „doktorja“ poslavlili, za to idejo, katera je tudi sedanjemu sv. Očetu Leonu XIII. tako pri sercu, da so se izjavili, da hočejo o priličnem času vseobčno katoliško „Cecilijo“, z glavnim sedežem v Rimu, osnovati, za idejo, katere se je toliko škofov, med temi tudi naš milostivi knez in škof, z veliko unetostjo oklenilo ter v svojih škofijah razširjati in uresničevati začelo, za to prelepo in vsestransko važno idejo se mnogi pri nas nič prav ogreti ne morejo, nekateri — morebiti je njih število večje, kakor si kdo misli — jej celo očitno več ali manj nasprotujejo. Da to preobnovo ali reformo cerkvene glasbe v naši škofiji močno overa, to je lahko umljivo, kajti ne le, da se nasprotniki cecilijanske ideje gibanju na polji cerkvene glasbe ne pridružijo, marveč oni tudi na druge, zlasti manj določene, v nasprotnem smislu vplivajo. Kje pa nam je k temu vzrokov iskati? Za kake izvete in pomislke se protivniki cecilijanskih teženj, ki so od sv. Stola samega pohvaljene in odobrene, po navadi skrivajo? Vemo sicer, da je o tem neljubo ter neugodno govoriti, ker se nam „ubogim“ cecilijancem že tako rado očita, da smo usodljivi in brezobzirni, ko se vendar,

kakor dobro znano, od nasprotne strani po nas veliko več in hujše udriha, à to brez vsega pravnega vzroka. Vendar pa, ker se nam zdi, da to prospesh cecilijanske ideje od nas zahteva, hočemo ob kratkem nekatere vzroke naštet, odkodi da izhaja, da pri nas s preustrojem cerkvene glasbe prav naprej ne gre. Vse pa „sine ira et studio“, kajti nam ni za osebe, marveč le za dobro reč, o kateri smo terdno prepričani, in za katero se borimo brez kakega lastnega haska, pa tudi brez vsakoršnih malenkostnih, ozkoserčnih ozirrov.

Mnogi se cecilijanske ideje ne poprimejo zato, ker so se na staro navadili, rekel bi v staro uživali takó, da si kaj novega na mestu starega skorej misliti ne morejo. Tudi tu velja: „stara navada — železna srajca.“ Takim je težko dopovedati, da je preobnova cerkvene glasbe v resnici potrebna, in da cerkev sama tako preobnovno želi in pospešuje. Temu pa se kar nič čuditi ni. Mnogi niso boljše glasbe nikoli slišali, nimajo toraj pravega pojma o njej; kar pa človek ne pozna, tega tudi ne želi: „Ignoti nulla cupido.“ Za take bi bilo najboljšo, da bi se jim dala priložnost, včasih saj dobro cerkveno petje in godbo slišati, kar bi se dalo morebiti pozneje s tako zvanimi „potujočimi pevci ali kori“ doseči, ki bi šli semtertje na deželo in bi tu ali tam peli. A biti bi morali to zares dobri in izurjeni pevci, ki bi peli ne le doveršeno, marveč tudi pobožno in uneto, kakor sv. cerkev od cerkvenih pevcev zahteva. To bi po naših mislih veliko koristilo. O mnogem, ki se zdaj nad cecilijanskim petjem huduje in spotika, zamoglo bi se reči: naj se mu oprost, saj ne vé, kaj dela; ko bi pa enkrat čul v resnici lepo cerkveno petje, rekel bi in reči bi moral, ako ni naravnost zloben in svojeglaven: To pa je res spodbudno cerkveno petje, kakoršnega bi bilo povsod želeti; za tako petje se nam je pa v resnici poganjati, ker ono je vredno cerkve in službe božje. So zopet drugi, katerim gre zložnost nad vse. Zoper dobro petje bi nič ne imeli, ako bi prišlo to samo od sebe, ako bi ne stalo truda in napora. Toda dobre glasbe „sv. Miklavž ne prinese“, dela in truda pa se bojé, in zato so zoper cecilijanstvo. To bo zadevalo zlasti mnoge gospode organiste, ki se imajo truditi s cerkvenim petjem po deželi. Res je, da dobro petje stane veliko, neizmerno veliko truda, res tudi, da je organist zato dostikrat le slabo plačan: pa ako organist pomisli, da tu gre za božjo čast, za povzdigo službe božje in za spodbujanje vernega ljudstva, in da najlepše plačilo zato ga čaka ondi, kjer bo Bog obilno poplačal vse, kar se stori tukaj v njegovo čast in slavo. Požertvovalnosti in navdušenosti je treba vsakemu organistu; k temu zopet mu je potreba pravega keršanskega duha in gorečnosti za čast božjo. Kogar živo ne prešinja misel, da dela za čast božjo, bo hitro omagal, kajti plačilo, ki ga dobiva za orgljanje in težavno podučevanje v petji, večjidel ni v nobeni primeri s trdom, katerega ima. Zatorej gg. organisti, navdušite se za sveto reč, delajte za čast božjo, izurjajte se sami, urite druge, bodite vztrajni, to bode vam v čast in zaslugo; s tem boste pa tudi pripomogli zdatno k realizaciji vzvišene cecilijanske ideje.

(Konec prihodnjic.)

D o p i s i.

Izpod goré, 26. jun. 1879. Bilo je pred nekerimi dnevi. Hišni gospodar se je od doma odpravljal, kajti imel je posla izvan dežele. Ker je bila trava po senožetih vi-

soka in v cvetji, ker se je bilo nadjati stanovitno lepih dni, zaukazal je gospodar, naj se kar v pondeljek kositi začne; s pomočjo najetih koscev je v četrtek vse lahko v kraji. Gospodar odide na pot, a vreme se je kmalu začelo kaziti in slednjič je jelo deževati, tako, da omenjeni pondeljek ni bilo moč kositi, ampak vse je šlo sadit in zelnik in na vert. V sredo najlepše vreme; nekateri delavci so se napravili, da bi šli na senožeti, a domača dva hlapca sta djala, da je gospodar sicer ukazal za pondeljek, a ne za sredo. Počakajmo, da pride domov. Gospodar pride, a kako se začudi, ko vidi, da je seno še nepokošeno in da je le budalost hlapcev tega kriva. Čemu sta hlapca nasprotovala, ko sta vendar vedela gospodarjevo željo: čem prej bo seno v kraji, tem bolje je. Čemu sta čakala novega povelja?

Ta dogodek je kaj vsakdanje nature; vendar spomnil sem se nanj, ko sem bral v „Slovenca“ 14. junija št. 64. sledečo notico:

(*Cerkveno*). „Zarad reda in ljubega miru svetuje duhoven svojim duhovskim bratom, „naj v dosedanji službi božji sami nikar ne pričenjajo novotarij, češ, da so (po „Cerkve-„nemu glasbeniku“) rimske, dokler na Kranjskem nam sploh ne dojde v Rimu poterjeni „novi „Ordo cultus divini“ za škofjo ljubljansko.“

Vzemimo, da se te „sic dictae“ novotarije ozirajo na blagoslov s presvetim reš. Tlesom. Obredi, ki so v „Glasbeniku“ gledé blagoslova popisani, gotovo so rimski in cerkveni, ne zato, ker jih „Glasbenik“ popisuje, ampak ker jih je sv. Cerkev sama postavila, kar se lahko povzame iz obilno navedenih določil S. R. *C. Ta kongregacija pa nikjer ne govori o obredu, kakor je pri nas in po Nemškem bil zelo v razvadi. (Dandanes že po več krajih blagoslavlja po rimskem). Vprašanje je, ali je obred pri nas navadnega blagoslovljanja *contra*, ali le *praeter rubricas*? „Glasbenik“ navede na strani 41. Catalanija, ki obred, kakor je pri nas v navadi, imenuje: „*expresse contra Rituale Romanum*“, *corruptella profligenda* itd. Na 42. strani navaja odgovor S. R. C. gledé blagoslova, ki je popolnoma jasen in od našega obreda nič vedeti noče. Vprašajte danes v Rimu, pa bodete zopet čuli: *Negative*. Toraj: obredov *contra rubricas* nikdar ne smemo vpeljavati ne obderžati, bodi si razvada še tako stara, kajti „*An quaecumque in veterata consuetudo in contrarium derogare possit legi a decretis S. R. C. praescriptae*“ *Negative*, 13. aug. 1839.

Kakor služabnika v navedeni dogodbi, tako želi tudi g. duhovni brat, da bi obrede, katere je sv. Cerkev davno postavila, ter vsako razvado že zanaprej zaverгла, da bi te obrede zopet v Rim poslali v poterdilo, in še-le potem bi jih smeli rabiti. Kaka logika! — Nadalje ime „novotarije“. Kdo novotari vi ali mi? Vi, ki se le na novi čas ozirate, in napačnemu obredu originalnost pripisujete, ali mi, ki želimo obrede v prvi krasoti? Želeti bi res bilo, da bi vsi duhovniki vzajemno delovali po skupnem „Ordo“, ali delovali naj bi vzajemno po rubrikah, ne pa *contra rubricas*. Težko pričakujemo tudi mi ne določila, ampak ukaza od mil. knezoškofijstva gledé blagoslova in drugih liturgičnih zadev, kajti dobro vemo, da škofje zá-se v liturgiji nič ne določujejo, ampak le nad pravim izvrševanjem taiste čujejo. —

Vaš svet, g. duhovni brat, ne bi bil meni izvil toliko besedi, ko bi ne govorili o novotarijah in o kalenju mirú. Saj tudi pravijo, da na Kranjskem narodnjaki mir kalé, a v resnici —? Zraven se pa še med versticami kaj družega bere, ki je vse prej, nego Cecilijanstvo. Vi gotovo niste brali, kar je nedavno pisal slavni dr. Witt v svojih listih:*) „Die so viel gerühmte Krainer Geistlichkeit soll froh sein, dass sich in ihrer Mitte Männer gefunden haben, die an dem Tridentinum**) festhalten wollen.“

K sklepu le obžalujem, da Vas rimski jarem, katerega kot duhovnik drugim radi nalagate, in nalagati morate, da Vas ta jarem tako zeló tišči. *Jugum meum suave* — —!

*) Citiram kar iz glave.

**) Namreč gledé glasbe.

V Štangl. Če tudi smo v hribih in nimamo veliko pevskih moči, vendar smo začeli v cerkveni glasbi napredovati s pomočjo pridnega orgljavca, ki ga čast. g. župnik sè svetom in muzikalijami podpira. Ne sliši se več pri nas v cerkvi peti ali orgljati kaj takega, kar se ne spodobi za hišo Božjo. Pelo se je že več novih spodbudnih maš in med njimi lepa Fajgelj-nova. Na praznik sv. Jožefa in velikonočna praznika pa se je pela vsa latinska maša Molitor-jeva in hon. s. Fid. a. S.; pred blagoslovom „O salutaris hostia“ od Witta in po blagoslovu „Laudate V. t.“ Postne in velikonočne pesmi smo peli p. Hugolina, p. Angelika in Riharja. Naj omenim, da je ljudem posebno všeč „7 besedi na križi“ p. Angelika. — Tedaj že napreduje naša reč, akoravno bolj počasi. Le edinosti nam je potreba, ki se še zelo pograša; to pa izhaja od tod, ker primanjkuje znanja prave glasbe in sem ter tje tudi moči in — dobre volje.

Naše priloge.

Kakor je bilo v zadnjem »Cerkv. glasb.« omenjeno, spodobilo bi se po cerkv. postavah, da bi se zopet vpeljalo pozabljeno (razen v ljubljanski stolnici) škropljenje z blagoslovljeno vodo vsako nedeljo pred veliko mašo; v ta namen prinese današnji list v prilogah kot 18. šte. »Asperges me«. Intonuje se lahko v **c** ali **g**. — Med počitnicami imajo gg. bogoslovci in tudi dijaki mnogo priložnosti, posebno pri novih mašah, na koru pomagati; v ta namen je tudi natisnjen »Tantum ergo« (št. 19. in 20.). Obe številki se morete rabiti za možki ali ženski zbor.

Razne reči.

— Gosp. duhovnu, ki se je bil v »Slovincu« št. 64. zoper »novotarije Cerkv. glasb.-a« oglasil, smo mislili odgovoriti z daljšim spisom, pa »zarad reda in ljubega miru« in ker nam je došel dopis »Izpod goré« (natisnjen v današnjem listu), položili smo ga na stran. Vendar si ne moremo kaj, da ne bi izrazili svojega začudenja nad izrazom: »**češ**«, da so (po »Cerkv. glasbeniku«) rimske,« namreč »novotarije,« kakor g. duhoven zove »Razpravo liturg. vprašanja gledé blagoslova sè sv. reš. Telesom« v našem listu natisnjeno. Saj je razprava vendar dobro podperta z mnogimi citati določil S. R. C., obrednih knjig ter veljavnih rubricistov. Če pa g. duhovnu celo jasni dekreti S. R. kongregacije niso rimski, potem res ne vemo, kaj je še rimsko, in skoraj bi mislili, da se je g. duhoven s pametjo skregal, ako bi ne vedeli, da je sicer moder mož. Prav uljudno ga prosimo, naj nam vendar naznani, kje je tisti njegov rimski studenec, iz katerega imamo zajemati, da se nam v prihodnje ne bode treba bati iz njegovega peresa krivičnega: **češ**. Še bolj bi pa nam ustregel, ako bi se vsedel in spisal za »Cerkv. glasb.« drugo »Razpravo« po načelih svojih in sevéda, ob enem rimskih; radi jo bomo natisnili. V to sverho mu podamo tu še en dekret, ki ga more tudi porabiti, namreč: Decr. S. R. C. in u. Ultrajecten. (Utrecht) die 11. Julii 1857:

Rmus D. Ioannes Zuiysen, Archiepiscopus Ultrajecten. et Administrator Apostolicus Dioecesis Buscoducensis in Neerlandia, exposuit huic Sanctae Sedi Apostolicae, quod in illis ecclesiis saepius per annum sub Missa solemni et sub Laudibus vespertinis exponatur Ss. Eucharistiae Sacramentum, et quidem hoc modo: Initio Missae et Laudum exponitur Sanctissimum sub cantu strophae Tantum ergo, et in fine in tabernaculo recluditur sub cantu strophae Genitori, Genitoque; utraque autem vice, id est initio et fine Missae et Laudum, cum Sanctissimo Sacramento datur benedictio fidelibus sub verbis Praestet fides et Procedenti ab utroque. Quum autem haec omnia minus conformia sint praxi universalis ecclesiae, et Sacrorum Rituum Congregationis Decretis, Archiepiscopus Orator eidem Sacrorum Rituum Congregationi sequentia tria dubia declaranda proposuit, nimirum:

Dub. I. An possit retineri usus benedicendi populum cum Sanctissimo Sacramento initio et in fine expositionum in Missa et Laudibus?

Dub. II. An hae benedictiones necessario dari debeant sub silentio chori, ita ut interea nihil omnino cantetur?

Dub. III. An in supposito, quod unica tantum in fine Missae et Laudum, idque sub silentio, possit dari benedictio, hanc praecedere debeat cantus stropharum Tantum ergo et Genitori cum Versu, Responsorio et Oratione de Sanctissimo Sacramento, ut praescribitur in Rituali Romano et Caeremoniali Episcoporum post Processionem cum Sanctissimo? quum iam in Missis et Laudibus Commemoratio de eodem Sanctissimo Sacramento sit habita, vel saltem Oratio sit dicta.

Quae quidem dubia quum Sacra Rituum Congregatio ad Quirinale hodierna die coadunata in ordinariis comitiis, referente subscripto Secretario, accurate expendit, ac mature consideraverit, super iisdem sententiam suam, ut sequitur, proferre rata est.

Ad I. Negative.

Ad II. Affirmative.

Ad III. Affirmative in omnibus. Atque ita rescripsit. —

Še nekaj bi radi povedali ne samo g. duhovnu, temuč tudi njegovim somišljencem. Hudujejo se namreč, da se prederzne »Cerkv. glasb.« razpravljati liturgična vprašanja, češ, da to ne spada v njegov delokrog, in da se marveč ne peča le s cerkvenim petjem. Odgovor naš na ta češ je prav kratek:

1. Vsak v cerkv. glasbi vsaj nekoliko izobražen človek — duhoven pa že celó — bi moral vedeti, da liturgija in cerkveno petje sta v tako tesni zvezi, da se drug od drugega ne da ločiti.

2. »Cerkv. glasb.« je, kakor vsaka številka z dosti velikimi čerkami kaže, »Organ Cecilijinega društva v Ljubljani«; on ima enak namen in enaka sredstva, kakor društvo samo, sicer bi ne bil njegovo glasilo. §. 3. a. društvenih pravil pa, ki niso le od c. kr. vlade, ampak tudi od vis. čast. knezoškofijstva poterjena, se glasi: »Posredki k dosegu namena: priporočanje, naznanovanje, razširjanje v cerkvenem duhu »zloženih kompozicij in podučnih muzikalčnih ter liturgičnih spisov.« In prav v ta namen se je tudi ustanovil »Cerkveni glasbenik«. Fiat applicatio!

— Vodstvo Cecilijinega društva na Dunaji je sklenilo, kakor lani tudi letos od 25. do 31. avgusta napraviti podučevalen kurz za pevovodije, orgljavce in pevske učitelje. Predmeti kurza bodo isti, kakor lani. — Oni gg. pevovodije, orgljavci in pevski učitelji, ki želé udeležiti se podučevalnega kurza, naj se oglasé pismeno vsaj do 15. avgusta pri »Direction des Wiener-Cecilienvereines, I. Bez. Salvatorgasse 12.«, ter naj pridejo tje 25. avgusta ob osmih zjutraj sè svojim službodajnim pismom. Vsi v službi nastavljeni gospodje ne plačajo nič učnine; drugi obiskovalci plačajo po 10 for. — Nadjamo se, da se bode tudi letos kdo iz naše dežele poslužil tega vabila. —

— »Cecilie«, časopis za katoliško sv. glasbo v Pragi naznanja sledeče: Da bi »Obecná Jednota Cyrillská« (društvo za cerkv. glasbo) in organ »Jednote« bil pod obrambo enega svetnika, izvoli si za patrona cerkv. glasbe sv. Cirila, in imenoval se bode zato časopis ta zanaprej »Cyrill« namesto »Cecilie«.

Dopisnica vredništva. Gospodu J. R. v B.: Hvala lepa za dopis, ki je dober a preoster; zato ga tudi ne moremo priobčiti. Čemu a topovi na vrabce streljati? Škoda streliva! — Oblički bi bili boljši; in tudi teh danes več ne potrebujemo. — Gospodu Anonymus-u: Vam velja isto, in še opazka, da dopisov brez pravega imena, ki bi ga sevéda záse ohranili, sploh natisniti ne moremo.

Pridana je listu 7. številki priloga.

Odgovorni vrednik lista Janez Grjezda. — Odgovorni vrednik muzik. priloge Anton Foerster.
Zalaga Cecilijino društvo. — Tiska R. Milic.